

Gabriel Bota

Motanul s-a sinucis

EDITURA

HERG BENET

2019

CUPRINS

Delfinul trist	5
Motanul s-a sinucis	10
Salonul Marea Oglindă	15
Ziua învelită în alb și omul fără trecut	20
Călugării cenușii	25
Ecranele-destin	31
Omul fără picioare și Omul fără șapcă	37
Cymbalta, mașinuța-lanternă	43
Autograf de la un schizofrenic	49
Tânărul trist cu o varză în mână	55
Cea mai minunată neliniște din lume	63
Tomberoane cu artificii	66
Canapeaua-stea portocalie, podul cu zâne	72
Străinul din țara trecutului, plaja cu pești	80
Love is all we got, sex is all we can	88
Leopardzii de zăpadă	93
Bricheta din inimă, puloverul cu reni	99
Nebuloasa Lebedei	106
Film Noir cu Umberto Eco	112
Vulpea din pod	120
Veverițele cu nas albastru, 5 minute fără gravitație	127

Muzeul sânilor, gorila cu urechi inegale	135
Luminile din Hessdalen	145
Konica Minolta, Femeia-Uitare	154
Pasărea-efectiv	162
O lume incompletă și singură	168

DELFINUL TRIST

Eram așezați la masa de fier de pe terasa restaurantului *Oca Bianca*. Am comandat repede două pahare încălzite de coniac *Jidvei* și o cafea mare cu lapte pentru mine. Ea n-a vrut cafea. Până când chelnerița ne-a adus băuturile, am răsfoit meniurile. Am hotărât ce să comand: aripioare de rață învelite în sos alb de hrean cu pătrunjel și garnitură de ciuperci. Am mai cerut o salată de varză stropită din belșug cu oțet. Ea s-a oprit asupra unei salate cu piept de curcan tras la gril, cu ceapă, morcovi, roșii, castraveți și brânză feta. Apoi, timp de 10 minute n-a mai spus niciunul nimic. Ne țineam de mână pe sub masă și ne zâmbeam apăsat. Cu mâna stângă roteam coniacul în cercuri uleioase și nu-mi venea în minte nimic ce să-i zic. Apoi am sărutat-o. Avea buzele reci și umede ca o înghețată învelită în glazură de vanilie. Când i-am apăsat buzele, inima-i bătea atât de tare în mâna stângă, încât îi tremura nedesprinsă de mâna

mea dreaptă. Din când în când, observam cum se uită îngrijorată în jurul ei. Pe strada aglomerată treceau oameni mascați.

„Dacă nu recunoști pe nimeni, nimeni nu te recunoaște“, i-am spus.

Ea n-a zis nimic, dar a continuat să zâmbescă și în același timp să scruteze mulțimea de măști care se perinda în jurul nostru. Era aproape noapte și aproape târziu. Mai devreme, înainte să ieșim în oraș, m-a ținut în brațe așa cum n-am mai fost ținut niciodată. Și-a așezat sâni strânși în sutien pe spatele meu și m-a cuprins cu brațele de piept lăsându-și obrazul să se lipească de urechea mea. Nici atunci nu mi-a zis nimic. Parcă trăiam într-o lume fără cuvinte. Apoi și-a încolăcit picioarele în jurul meu și a rămas așa nemișcată 150 de secunde. Eu am închis ochii. Pe ecranul televizorului din cameră a apărut un delfin trist.

Am deschis ochii. Au fost cele mai frumoase 150 de secunde din viața mea. Ne-am ridicat din pat și ne-am sărutat ușor. N-am făcut dragoste. Ne-am îmbrăcat și am ieșit. Pur și simplu. Secundele alea le simt și acum. Chelnerița ne-a adus mâncarea. Mi-am aprins o țigară și ea a început să mănânce. Alegea cu furculița câte o bucățică din fiecare și le potrivea într-o ordine perfectă: piept de curcan, ceapă, roșie, brânză, castravete și, la urmă, morcov. Mesteca atât de lin, încât nici nu-mi dădeam seama dacă

într-adevăr mănâncă. În tot acest timp a continuat să zâmbescă. Și oamenii mascați treceau pe lângă noi. *Dacă nu recunoști pe nimeni, nimeni nu te recunoaște!*, mi-am repetat în gând, apoi am început să mănânc și eu.

Când am achitat nota, am observat că strada era îmbrăcată în pustiu. Dispăruseră toate măștile, mașinile, gălăgia și forfota. Dispăruse și chelnerița, iar noi ne-am ridicat și-am pornit la pas pe strada înfundată în noapte. Casele erau ca niște copii bătrâni care și-au pierdut cândva jucăriile și încă așteptau ca cineva să le aducă într-o zi înapoi. Pe bordurile de ciment erau săgeți făcute din mucuri de țigară care aveau vârful îndreptat în sensul invers direcției noastre. Vântul bătea și el destul de tare din față și parcă ceva ne spunea că nu într-acolo trebuie să mergem. Dar n-am ascultat. Unu-doi, unu-doi, pășeam cadențat amândoi cu ochii aproape închiși, iar pe buze cu zâmbete neîncetate. De undeva dintr-un bar se auzea o piesă pe care am recunoscut-o cu greu. Era „Getting away with it“. Am mers mai departe. În continuare, pe stradă nu era nimeni.

„Ți-am zis, dacă nu recunoști pe nimeni, nimeni nu te recunoaște“, dar ea nici atunci nu mi-a răspuns și a continuat să-și lege pașii de ai mei.

Când am cotit dreapta, în capătul străzii, ne-am dat seama că pe unde urma să ajungem la hotel nu

erau felinare. De fapt, nici lună nu era. Cumva dispăruseră toate luminile de pe pământ și din cer. Cineva le furase ori le distrusese. Ori poate chiar Dumnezeu, din greșală, stinsese lumina când s-a pus la culcare. Prin picioare mi-a trecut un fior adânc și vechi. Mi-am adus aminte că, în urmă cu 19 ani, pe când tocmai împlinisem 13, am rămas o noapte întreagă în fața blocului fiindcă îmi pierdusem cheia și părinții mei erau plecați. N-am cerut ajutorul nimănui și am decis să rămân pe banca din față până a doua zi, când ai mei urmau să ajungă acasă. N-am dormit deloc, însă pe la 4 dimineața am ațipit totuși din cauza oboselii, iar când m-am trezit, după câteva minute, dispăruseră toate luminile din lume. Doar atunci am mai simțit în picioare acel fior pe care-l simt și acum.

Am mers mai departe. Am zâmbit prin întuneric. *Dacă nu recunoști pe nimeni, nimeni nu te recunoaște*, mi-a venit să zic râzând. La fiecare pas simțeam că ceva mă atinge pe sub tălpi, că asfaltul se mișcă și din el cresc râme abisale care vor să ne atragă sub pământ. Am grăbit pasul. Am continuat să zâmbim. Ea nu a spus nimic. Când m-a îmbrățișat, au fost cele mai frumoase 150 de secunde din viața mea. Trăim într-o lume fără cuvinte și oamenii cu măști au dispărut.

Am ajuns în camera de hotel. Ne-am dezbrăcat și am făcut dragoste ca și cum nu mai urma să ne

atingem trupurile vreodată. Am ejaculat de 3 ori și ea a avut 5 orgasme. Mi-a adormit pe piept și inima i s-a liniștit. Am adormit și eu. Pe ecranul televizorului a apărut un delfin trist. După două ore, m-am ridicat din pat. Mi s-a făcut rău. De cuvinte, de tăcere, de lumină și de întuneric. Fiorul din picioare era încă acolo. Mi-am aprins o țigară. Ceva se schimbase. De undeva, dintr-odată, schimbarea a venit și știam că nu mai pot face nimic s-o opresc. Ea era acolo sub o rază de lună. Blândă și tăcută.

În noaptea aia mi-am imaginat un pistol. Când buzele mi s-au lipit de țeva de fier rece și amară, am apăsat pe trăgaci.

MOTANUL S-A SINUCIS

Coșmarurile vin atunci când încep să uit. M-am trezit devreme. Ceasul electronic al consolei TV indică 06:23. Când m-am ridicat din pat, am călcat pe o carte care nu-mi spune prea multe, dar pe care o citesc doar pentru că am început-o, *Galben ca șofranul* de Inci Aral. E o boală pe care mi-am asumat-o de mult: când încep o carte, oricât de proastă ori de plictisitoare ar fi, trebuie s-o citesc până la capăt. Cu tăpile greoaie am căutat după papucii de casă. Nu i-am găsit niciunde. Papucii mei vechi din pânză cadrilată dispăruseră peste noapte. Ciudat. În casă, de aproape o veșnicie, eram doar eu. Oare cine-ar fi putut trece în toiul nopții să-mi fure papucii? Nu știu, doar că acum nu mai sunt aici, lângă pat, unde obișnuiesc să-i las singuri după ce sting lumina. Am verificat repede ușa de la intrare și geamurile, însă toate erau închise. M-am uitat dacă nu lipsește și altceva. Șosetele erau tot acolo în dreptul

canapelei, laptopul pe birou, telefonul lângă el, paharul de whiskey era lipit de hârtiile împrăștiate pe podea. Toate păreau nemișcate de la locul lor. Doar papucii mei de casă erau de negăsit. Dispăruseră și gata. Nu mai aveam ce face. Trebuia să accept.

Trebuia să accept. Am acceptat multe până acum. Am ieșit din casă și m-am pornit spre cafeneaua unde stau în fiecare zi și-mi amintesc întreaga viață. E o cafea obișnuită în care lumea vine și pleacă fără să privească în urmă. Eu, de obicei, mă așez la masa care e liberă când ajung, comand o cafea, îmi înșir cele trei caiete de notițe și apoi încep să aduc trecutul în prezent. De fapt, eu cu asta mă ocup. Aduc trecutul în prezent și încerc să nu uit.

Mai demult, eram profesor de filosofie, dar de când motanul nostru și-a tăiat gâtul, nu am mai trecut pe la universitate. Motanul nostru era cel mai fericit dintre motani. Se juca fără oprire cu tot ce găsea prin casă, dar cel mai mult îi plăcea să se joace cu aerul. Când l-am găsit în parcare, ramolit și plin de noroi, tu l-ai luat repede în brațe și l-ai adus în casă. Nu avea mai mult de două săptămâni și zâmbea fericit printre mustățile lui subțiri. I-ai făcut culcuș între pernele din pat și astfel, în fiecare seară, adormeam ascultându-l cum ne toarce în urechi. *Eram atât de fericiți, încât nici nu știam că suntem.* A fost primul nostru copil. Când ne-au vizitat prietenii, au fost